

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'AFICIÓ A LA MÚSICA

—Que és estrany! Tothom toca el mateix instrument!

POBLET I SANTES CREUS

Els monestirs de Poblet i Santes Creus estan en ruïnes, estan amenaçats d'esfondrament.

Tota la premsa catalana alça un clam unànim en defensa d'aquests monuments històrics.

Les pedres tenen també el seu sentit, la seva ànima.

Ordenades horitzontalment en forma de muralla, són barricada, són trinxera per a defensar la nacionalitat, per assegurar la independència d'un país.

Alçades al cel en forma de torra, representen les aspiracions, l'anhel d'infinnit i l'orgull dels pobles.

Els dos grans monestirs catalans són l'expressió més viva de la grandesa dels temps en què foren fundats.

Són el símbol de la força que llavors encarnaven la Monarquia i l'Església.

Com que aquest doble poder està en crisi a tot arreu, i no hi ha fe ni senyoriu ni res del que abrigaven els palaus, les catedrals i els monestirs, aquests edificis, ací i fora d'ací, estan amenaçats de catàstrofe.

Els pobles vius, no obstant, conserven les seves joies arquitectòniques.

Veuen en elles ço que s'ha de veure. Les estimen per ço que s'han d'estimar. Pel valor artístic. Pel valor històric i arqueològic.

Des d'aquest punt de vista, Poblet i Santes Creus són dos tresors.

Qualsevol que sigui la idea que es tingui de la Catalunya d'avui i de la Catalunya de demà, la d'ahir no ens pot merèixer més que respecte.

Als de casa ens deu merèixer amor. Als de fora que siguin intel·ligents, el nostre passat els mereixerà reverència.

Doncs, el record més noble d'aquest passat està en perill. I és un record en què nombroses generacions s'han aplegat per plasmar la bellesa.

Cal, en conseqüència, evitar la vergonya de què un dels conjunts arquitectònics més preuats de Catalunya i d'Espanya s'enruni qualsevol dia.

L'Estat és el que ha de curar d'estalviar-nos aquest dolor.

A aital fi, Poblet i Santes Creus s'han de consolidar i restaurar amb tota urgència.

Els xinos d'ací i d'allà

Els periòdics de dreta i les agències informatives afectes al capitalisme d'Albió, quan parlen de les baralles dels xinos, no sembla que els xinos siguin els habitants de la Xina, sinó els que llegim les esmentades gasetes i informacions.

Amb tant cinisme menteixen i ens prenen la "coleta", ens prenen el pell!

Ja és un tòpic en boca d'aitals secretaris quan els xinos s'aixequen en armes contra els abusos de la dominació estrangera, el dir que els habitants de l'ex celest imperi s'entreguen a manifestacions xenòfobes.

La xenofòbia se'ls ha penjat als xinos com el salvatgisme als pells roges, com l'usura als jueus, com l'ubriaguesa als russos, com el flamenquisme i la xuleria als espanyols; se'ls ha penjat com un sambenet.

Doncs, bé. No hi ha tal xenofòbia a Xina. No hi ha allà odi a l'estranger, sinó a determinats estrangers.

Quins són aquests? No són altres que els anglesos, els nordamericans i els nipons que atempten contra la dignitat i la independència de Xina.

Són els estrangers de les concessions; de les ocupacions i els cops de mà, estaria més ben dit.

Són els japonesos del Xantung que exploten a les fàbriques de teixits milers de criatures, de nens i nenes de deu anys.

Són els anglesos i els ianquis que compren als generals i armen a Chang-Tso-Lin contra Wu-Pei-Fu i a Wu-Pei-Fu contra Chang-Tso-Lin i fomenten la guerra civil i tenen a Pequín un ninot que no fa més que ço que ells volen.

La indignació dels xinos no es dirigeix contra els estrangers en massa, sense distinció de color i origen. Va contra els aventurers, intrigants i els industrials sense escrúpols.

La indignació dels celestos no és fanatisme religiós, ni hermetisme oriental. És dignitat, és virilitat, és vergonya.

Els xinos defensen la seva independència i res més. Defensen la integritat nacional, protesten contra la invasió del seu territori, contra l'escandalós comerç d'estupefians que allí es fa i contra els constants atropells de què els indígenes són objecte.

El mateix moviment de Cantón no és comunista ni res que s'hi assembli. No era bolxevic el doctor Sun-Yat-Sen, no ho és el Go-Min-Dan, no ho és en Fen-Yu-Siang tampoc.

Els republicans del Sur són només demòcrates, són nacionalistes. Volen autonomia i llibertat.

Ara que, com que ningú els ajuda en la seva lluita desigual contra els tres colossos d'Àsia, d'Amèrica i d'Europa, cerquen l'apoi de Moscú.

Aquesta és la veritat sobre els darrers aconteixements de Xina i sobre els recents èxits d'en Fen-Yu-Siang al Yang-Se.

Creure altra cosa seria ésser més xinos que els xinos mateixos.

ANGEL SAMBLANCAT.

La gran premsa

Quan, dolorits, ens creïem que la vaga dels miners anglesos era acabada; quan confiant verament en què sols uns centenars d'individus restaven parats; quan, fiant sempre en les notícies de la premsa burgesa, suposàvem, en derrota vergonyosa, als companys obrers miners, ens diu la mateixa premsa que les proporcions del Govern anglès—que suposem de millors condicions que les presentades per les empreses—són rebutjades per 730.000 vots contra 42.000.

Llavors, ens deïem que la fam era tan gran que les mares es veien obligades, per la gana, a menjar-se llurs fills; com d'en Calles, que afusellava els catòlics dins les esglésies. Això últim ho va desmentir l'ambaixada i els periòdics d'esquerra. El primer no calia, perquè hom ha de creure que una mare fóra capaç de menjar-se, abans dels seus, als fills de totes les altres mares.

Ara, després de veure a en Cook abatut i recomanant als obrers que s'entreguin als "amos" sense condicions abans de què la fam faci presa en les famílies dels miners, ens diuen que 730.000 no accepten les bases del Govern, estant, per tant, decidits a continuar la vaga.

Per què, aquestes mentides? Que no sabem que la mentida fa més mal a qui la diu que a qui l'escolta?

Des d'ara, i en vista d'això, direm: "Que et compri qui no et conegui", o bé: "Ja et conec, herbeta, que et dius marduix".

JOSEP ROCHA.

MIRANT ENLLÀ

Com a Espanya tot marxa de perill de bastant temps ençà, per a fer una mica de tabola de ço que està passant, ens cal atravesar nostres fronteres i mirar més enllà.

I veiem, per exemple, com a França no hi ha qui aixequi el franc, amb tot i que les bromes més senzilles costen els ulls del cap.

Com a Itàlia la cosa està que bufa per parts dels ciutadans que són adoradors de Mussolini i els que no el volen pas.

Com el "Kaiser" fatidic es belluga per a tornar a entrar a Alemanya, creient que és la mateixa Alemanya d'abans,

i que seria joc de poques taules poder-s'hi coronar emperador una segona volta, i amo del món més tard.

Com a Anglaterra va seguint la vaga dels minaires honorats, sense que encara del conflicte es vegi la solució final.

Com a Rússia els soviets ja no s'entenen i es troben fraccionats, tant, que es tem aviat una revolta d'aquelles que allí es fan, i la guerra civil darrera d'ella per agreujar el cas.

La reina que ha sigut de Rumania fins ben pocs dies fa, cap als Estats Units marxa contenta, segons s'ha publicat,

preferint reina ser de la pantalla, que del poble rumà.

A Bucarest sis mil soldats fan vaga, cosa no vista mai;

a Alsàcia van sortint autonomistes com bolets, ço que fa que posi cada dia mala cara el president Briand;

a Grècia, segons sembla, no s'entenen, i ho trobo natural,

perquè és el grec, de sempre, un bell llenguatge, però massa poc clar.

Al "Kronprinz" en sa terra me l'acusen d'haver dilapidat cent cinquanta milions de marcs, quan feia d'antiquari ambulat.

Hongria vol un port, el d'Spàlato; Lituània, la ciutat de Vilna, que els soviets li donarien sense permís dels polacs.

S'han elegit lluitant de ferm a Bèlgica els Consells comunals, senyalant un avanç dels socialistes per ben organitzats.

A què seguir mirant fora de casa?, no està prou constatat que a Europa cadascú passa la seva i que en lloc bé s'està?

Que són olles de grills mols dels ministres i uns llecs els governants?

Que arreu és ben rebuda la pesseta per la tossa que fa?

Doncs, estem-nos tranquils a casa nostra, mengem ben descansats i al que vingui a xiular-nos les orelles enviem-lo a passejar, que amb la bonança que tenim encara, no és pas fer-li cap mal.

Ara, filllets, en quant a la tabola... deixem-la per més tard, car ço que us he contat d'altres països no pot fer riure pas.

FLOK.

LA TEMPERATURA

—Ja t'has donat conte de la fredor?
—Bah! ja hi estem acostumats, sino a la fredor a la fresca.

Panorama Internacional

EL "QUO VADIS" ALEMANY

Un Hoenzollern de vint anys, acaba de evacuar un conflicte alemany de transcendència internacional. El fill més gran de l'ex Kronprinz, en Frederic Guillem s'havia allistat, per un temps reduït, al novè regiment d'infanteria de la Reichswehr, a Postdam.

El tractat de Versalles no permet allotjaments inferiors a vint-i-cinc anys. El petit aspirant a Kàiser, ho féu per molt menys: sols per uns dies, amb la venia d'en von Seeckt, cap suprem de l'Estat Major de l'exèrcit alemany, per a assistir a les maniobres de Munshagen.

L'afer, tractat i executat en secret, ha esboterat malgrat totes les precaucions preses: l'uniforme oficial de l'antic règim, que el noi es posava a voltes, no podia passar sense veure's. El record de l'home inoblidable que és el seu avi, el portà a escollir la unitat on està incluí el primer regiment de la guàrdia, en el que feien els seus assaigs militars, abans de la revolució, els prínceps d'Hoenzollern.

I von Seeckt, l'home que féu avortar el cop d'Estat monarquista, ha cobert al príncep, sense autorització del ministre de la Guerra.

Tenia allargada la mà del cantó del gros president Hindenburg? Potser que sí. En tal cas, el cap de l'Estat Major de l'exèrcit del Reich ja no té càrrec oficial.

Calia satisfer l'opinió. L'Hindenburg és i serà sempre una persona sospitosa quan es tracta dels Hoenzollern. Mes, l'Hindenburg és el president, i von Seeckt no era més que un subaltern.

Es l'eterna indecisió que plana amb l'arximonarcaque president de la república alemanya. Mes el cas del ben protegit príncep posa un problema internacional: el Reich accepta allotjaments militars per períodes de menys de vint-i-cinc anys.

Sort que, però, això ho arranja una inabarcable més pacífica conferència d'ambaixadors. L'HOME QUE VOL FER HISTORIA

Tothom el coneix per la seva sàdica característica fisiònica, segons les descripcions garofaliques: és en Mussolini.

Després d'haver-se brodat l'ensenya de "noli me tangere" i col·locar-la a totes les portes d'entrada de la Itàlia, diu que sap de cor el que feren els romans amb Cartago.

En moments de qüestions mediterrànies i marroquines, parlar de Cartago és quelcom més que insinuant...

Ara que, naturalment, quan es tracta de fer història de conquesta des d'un balcó és molt més fàcil que fer-la tocant de peus a la rea-

litat. I més encara quan la història vol fer-se tan negra com són les camises del feixisme! EN PLENA NOVEL·LA DE FULLETI

Una fàbrica d'avions. Sis capdavanters units. Deliberacions. Ordre d'excomunicació del comandament suprem. Els reunits són declarats rebels. Trencament definitiu de relacions. Els capitostos contra el comandament suprem. La lluita comença.

Un membre del comandament suprem és assassinat en el seu compartiment de l'express. Els importantíssims documents que portava han estat robats.

Rússia. Moscou. El partit comunista, el Govern.

ANTONI PENA.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Republicanisme coreogràfic

Els republicans autonomistes de Reus, de qui us parlava en anteriors correspondències, s'han enfadat amb mi. Des del seu òrgan "El Consecuente"—tenen òrgan, eh!—surten un senyor amb un quilomètric article tot enfutismat perquè ens ocupem d'ells, i dient que no hi ha dret de què els hi amarguem l'existència, doncs, han estat sempre (i molt més, de tres anys a aquesta part), actius, conseqüents i no sé quantes coses més, i que en el seu estatge social, no sols han preparat i celebrat balls de pòltres, curses de sacs, concursos de tango i de "charleston"—d'aquest darrer ens diu que no va celebrar-se (ens pensem per inscriure el nombre insuficient de correligionaris). Que consti així. No tenim cap interès en mantenir-nos en l'equívoc—i festes majors, etc., si no que una vegada fins van anunciar una conferència que creiem que no va arribar a fer-se; s'ha desvetllat contribuint a la reorganització del partit, responnet i ajudant del mode que han pogut des d'"El Consecuente", i acudint en els punts i llocs on han estat cridats per llurs correligionaris. "Alto" aquí! Això darrer no és cert, perquè ja sabem que una vegada en un cèlebre pont van convocar-los a... una romescada, i no va compareixer ningú. Per això cada volta que "flota" en l'ambient algun acon-teixement d'importància, ells amb ells ja es

diuen: "Que hem d'anar al pont?" Això va a dir-ho.

Cal confessar, però, que hem estat massa injustos amb els republicans autonomistes si hem de donar crèdit a ço que diuen de què fan un xic de revolució cada dia; malgrat de què l'autor de l'article (que l'hem conegut ja seguida, per la forma d'escriure, molt diferent de tots els altres del "Centro"), en aquest assumpte, més aviat sembla que hi faci brometa que altra cosa, perquè no ens expliquem com el senyor articulista, tan seriós com és en totes les seves coses, i, sobretot, en ideologia, ens hagi sortit en defensa de ço indefensable, en defensa dels dirigents del "Centro", que en el comble de l'activitat republicana, entretenen als correligionaris en unes coses que deuriem desterrar-les de l'entitat per a sempre.

No ens farà creure aquest bon senyor que estigui d'acord amb els jocs de cucanya que allí es celebren. Volem creure que en contra la seva voluntat va escriure en aquella forma, obligat potser.

Essent així el compadim, però que li consti que una gesta semblant li fa molt poc favor. El tenim per un home seriós, però, des d'ara, li retirarem la qualificació. Ha descendit massa!

Li agraeixo en ço que valen les paraules d'elogi que dedica als nostres treballs, doncs, comença dient que fan el pes; que hi veu en ells una gran dosi de seny i bona intenció, i em diu moralista i psicòleg—què els sembla?—L'atrau i captiva el parlar tan lògic i correcte. Em diu, també, que ni un confrare de Loyola ho faria millor—això s'embruta—;estic admirable en la redacció, tant, que li sembla que els meus treballs estan fets des del "tendido" en una cursa de braus— "olé"—; sóc venerable; em diu que no sóc de la "Mútua del bombo i platerets", però que ho sembla que en sigui perquè vaig a contar a fora el que passa a casa. (Amb això sí que dec dir-li que això ho faig perquè a casa no hi havia ningú que m'acceptés aquestes censures sinceres que jo he fet en contra de la mala actuació del "Centro Autonomista", mala actuació que no ve d'ara precisament, sinó que ja ve de quan menjàvem junts amb els dinàstics; per això ho faig fora de casa, perquè no m'ho acceptarien, pel motiu de què tots els republicans de Reus tenen la teulada de vidre.) Altretment, em liu savi, auster, ferm democrata, exemplar republicà i convençut revolucionari, fins Messies em diu! (Tot això crec que m'ho diu en broma, així i tot li accepto, per quelcom sembent de la "Mútua del bombo i platerets".)

I acabo, perquè m'he allargat una mica massa, tot i agrair a l'articulista d'"El Consecuente" que m'ha proporcionat ocasió de parlar d'un assumpte tan interessant com és el de vetllar per la puresa de l'ideal republicà.

P. E. P.

Les banyes

Un regiment, de maniobres, arribà a cert poble un dia... l'alcalde—qui ja ho sabia— a tots allotjà, de sobres, menys a la cavalleria. I es deia, mig capficat: "On fermà els cavalls? On?" De sobte, tustant-se el front: "Ja ho tenim tot arranjat" —digué joíós—. "Vàtua el món! De la Casa de la Vila se'n pot fé un bon establert col·locant-hi a la paret les argolles... Quina pila n'hi cabran!" Pensat i fet. El mal fou que no es trobaren les argolles... Però amb ses manyes féu portar un feix de banyes i a les parets les clavaren com argolles ben estranyes. Quan hi anà el quefe, rient, digué: —"Vaya cornamenta! Quién es que tal cosa inventa?" I féu l'alcalde, amatent: —"Todo" ha sortit de mi "frenta"!

FIDEL GRIFOL.

En una presó d'Alemanya els presos han declarat la vaga de la fam. Aquí la declararem aviat... per a no ésser menys.

Una altra vaga: aquesta ha tingut lloc a Rumania i l'han celebrat els soldats. Una vaga de soldats! Si és el que nosaltres diem: la pau és un fet.

Uns lladres han entrat al palau de Chantilly i se n'han endut una col·lecció de joies de valor incalculable. Entre elles hi havia un diamant rosa que, segons diuen, val 10.000.000 de francs.

Nosaltres, francament, ens alegrem d'aquest robatori. Quan hi ha la misèria que hi ha en

UN TROS DE PAPER.

Ton pit se sembla 'la toriella que a dintre hi massapà.

Pioran, pioran las ninetas quant lo burro está malhat... jo no 'm trobo guire bé, y ningú m' ha plorat may!

Per las llígimas que hi canben está mon cori tant mollat que se 'n pot guarni un pessetro ab la molca que s' hi fa.

Tanta passeigs, nina, per véure't dono, carré amunt i avall, que ab un no sé... jadhé botinas... i així qué las porto ab olaas.

Adeu, adu, nina meva, la que ecollas nos castara, adu, que han tocat vull horaas... i amo 'm renja si hi vaig tart.

L'home del barri via quasi content de la seva sort; i es alegrava captao sempre que l'hi donguin la direcció ó gran importància en qualsevol údget. Mes en lo fondo de aquell home frívol, alegre y silantropich, hi desponia do quant en quasi una certa melancollia.

L'home del barri abraja una ambició (quí no 'n té una?) spabició noble y digne de un patricl.

Lo camora, lo eonanta una posició civica propia de son caractèr ó inclinacions. May l'ha desbordada per clar ó atrop; per mes que de la abundancia de lo cor parli la boca.

L'home del barri seria compl. ment feliç, si lo fessin reglar.

Mes com la felicitat no es feta per aquest món, es seguir que lo 'n es farta. Tot lo barri está conforme en que es signe del catroch y oplota que lo descompnyarià bé, però aguó volent? Conca del món! No 'n es farta perquè se seguca sent veient que en la terra no hi ha felicitat completa.

Tan abundenas las llígimas, no rajan ¡ay! de moa uita, que si sobra 'n sigruas ploro no s' han de potar en romul.

Encara guardo un aedil que 'n va dió de Montserrat; ja s' accola ¡ay! San Cristóbal; y lo 'n comparó un d' estany.

¡No tene cor, no 'n tene adesta, y si 'n tene joia galad!

Ministerio de Educación, Cultura y Deporte 2012

UN TROS DE PAPER.

gaires cosas al galan jove y primer barba. Desenganyis, se-nyor Mata; d' allà aho n' hi ha, no pot rejair. PAS BONTERRAS.

A los seus compayis l' Andren deya, renyantos a casa: ¡Vejal sembles moscas d' ass. ¡Tot lo dia sobra men!

Dihen que Napoleon va a visitá l' hospitals. ¡Fugim! ¡Gran cosa! ¡ Si 'a mori al últim pert diose rala!

Una vegada era un convent en que hi havia un mestre de novicia que era un sapt home. Los novics, com a joves, sempre solen ferre algunes de las cosas: aitis es que a aquell bon home ni feyan fias a la alçada de un campanar. Entre aquells n' hi había un de mes extremat que 'la altres, que lo enganyava com un xino. Y lo cas es que 'l Pare estava gregat de ell a mes no poder: era la nina dels seus ulls.

En veyento ab la vista baixa, las mans desota del escapolari, lo caputó liral al cap tapantli el front, lo coll tort com una figa secallona, un poch d' orel, demanantli l' licencia para mortificare, ó aplicantli alguna visió, ó castera, etc., se li entermia lo cor fins a clausuri lligimas. Pero veyu aquí que li donava queixas los enyers, lo reboister y lo sagristá de la Iglesia del tal novici, quant li lo- cava ajardos, en vuyar las canadellas, amagare borroneas, melindros ó alguna preta de xocolate, si lo trobava descuyat, encara que may havian pogut strararlo ab lo furt en la ma; pero que estaban bes conversati, li digieren, de que no podia ser cap mes oliva que la que 'a be- via 'l oli de aquellias llantas. Prou li deyan que quant lo dit novici servia a la sagristia lo vi de la ampolla groasa se acabava a mitj demat; pug lo bon Mestre, que com havem dit era un tros de pa, creya que sols era enveja; porque quant se 'l veya tan modest y devot al oia deuant, se li figurava véuer un non Lluís Gonzaga.

Y ara ecollun bé, que acortien lo millor del cuento. Lo Mestre, com era tan senill y ho, encara que no creygué las malicias que li contavan del seu estimat Gerandi, que així se anomenava lo astut novici, solament per fer callar las malas lenguas, lo levó a buscar. Veyu aquí que tot anan- ti, vegó lo angelical Gerandi al pes de la porta del rebost un estalló d' oes, y mes después que 'l Canonge quant fa jocho de masa, se 'n bot mitj dotena a la pilera, y com qui no ha fet mes se 'n va cap a la celda del Mestre; mirantli, com sempre, ab un ayro tan compassiu y melindro, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

Lo que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos, que 'l ho del pare Mestre, se poden contar con los dedos.

ACTUALITATS

UN ARTICULO

L' home proposa y Deu disposa. Això es una veritat tan gran que no admet disputa; pero no s'acordé que si l' home se proposa sí, Deu ha disposat no; y si l' home no se proposa, Deu ha determinat que sí.

Yolet sortir a caball, així no ho creygué, tenintho tot arreglat, litig, expensas, botas etc., y a bell punt de marxar, faltam lo millor, lo caball; perquè Deu ha disposat que no 'n sigui com no s' en las escarabats del llibret de fumar.

Així no ho creygué tampoch, perquè no fumo.

Vuy dir sols ab això que no 'a pot dir blas que no sia al sech y encara ben lligat, y la proba que es mes clara que l' aygua que hi teneu.

Me' habis fet lo propòsit de escriure un articulo per Un Tros de Paper: agafa una quartilla, suca la ploma, después de cavilar una estoneta, y començo a escriure; pero per mes que probó y reprobó y tornó a probar, ja pèto xiular si 'l axe no vol véuer, l' articulo no surt.

Y 'l pas es que jo vuy fer l' articulo: l' halg de fer, que es mes; pero no rajia.

Y 'm pregunto a mi mateix: ¡Qué es articulo? Y vetam aquí aprat y ara mes que may.

No vos ha succhit que quant anes a comprar un mocador de pita ó bé unes calzas, per mes que porteu un ferm propòsit de comprar, si comenceu a véuer cortex, y mostras y mes mostras y agradares 'u' un y l' altre, y aquest y el de mes aill, acobeu per marejarres y no saber lo que voleu?

Jo 'm recordo, a propòsit d' això, que una vegada vuy acomparar a una anyora, que volia comprar una armilla per fer un regaló al seu marit. Arribem al botar y comen- sem a triar d' entre un sortit de mes de quatre cents cor-

tes, y aquest m' agrada, y aquest també, y aquest mes, y aquell sobre tot, y l' altre que basich, va acabar per separar-me d' elles, que se 'n gira y me digué: No 'n compre cap perquè per agradares-me se' que triar. Que se 'l trió ell.

Donchs així ó poch menes me passa a mi. ¡Qué es articulo?

